

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΜΟΥ

Στό Πατριαρχείο Ιεροσολύμων πήγα τον Αύγουστο του 1961 ως μαθητής της Πατριαρχικής Σχολής και σε ηλικία 17 ετών έγινα Μοναχός και Διάκονος, τον Ιούνιο του 1962. Τον Ιούνιο του 1964 έγινα Ιερομόναχος και ανέλαβα Παιδονόμος(ουσιαστικά υπεύθυνος για την λειτουργία της Πατριαρχικής Σχολής, (μιά ακόμη περιπέτεια). Τό 1967 διορίστηκα έφημέριος(Ήγούμενος λέμε στην Ίερουσαλήμ) στην Κοινότητα της Χαΐφας. Τό 1969 μετατέθηκα στην Κοινότητα της Λύδδας. Τό 1970 έγκατέλειψα τό Πατριαρχείο και πήγα στην Αμερική για σπουδές, έπειδή ό Πατριάρχης Βενέδικτος άρνήθηκε νά μέ στείλει για σπουδές, όπως ήταν ή έπιθυμία μου και όπως είχα δικαίωμα νά ζητήσω, ως άριστοϋχος μαθητής.. Έξ' αίτίας της φυγής μου αυτής ό Πατριάρχης μέ καθήρεσε, (μαζί μέ άλλους δύο Άγιοταφίτες, τους Άρχιμανδρΐτες Θεόκτιστο Σάμιο και Δαμιανό Μανώλη, πού έφυγαν για τον ίδιο λόγο).

Μετά τό τέλος των σπουδών μου επέστρεψα στην Ίερουσαλήμ όπου έγινα δεκτός από τον Πατριάρχη Διόδωρο(Δεκέμβριος του 1981), και υπηρέτησα σε διάφορες θέσεις, (υπεύθυνος του Άγγλικού τμήματος της Αρχιγραμματείας(1982), Δραγουμάνος του Πατριαρχείου, (1983-5), Ήγούμενος του Παναγίου Τάφου και μέλος της Συνόδου(1985-9). Τόν Φεβρουάριο του 1988 έγινα Επίσκοπος. Τόν Μάιο του ίδιου έτους διορίσθηκα Πατριαρχικός Έπίτροπος, στό Ίρμπετ της Ίορδανίας, όπου και υπηρέτησα από τον Ιούλιο μέχρι και τον Άπρίλιο του 1989.

Όλα αυτά τά χρόνια της υπηρεσίας μου στό Πατριαρχείο διεπίστωσα ότι ή κατάσταση στό Πατριαρχείο ήταν τελείως άπαράδεκτη και ότι τά πράγματα πήγαιναν από τό κακό στο χειρότερο έξ αίτίας της δικτατορικής συμπεριφοράς του Πατριάρχου, ό όποιος έκμεταλλευόμενος την κατάσταση, (τό γεγονός ότι είμαστε στο έξωτερικό, ότι ή εκάστοτε τοπική Κυβέρνηση, αλλά και ή Κυβέρνηση της Ελλάδος, ή όποία παρακολουθεί και στηρίζει τό Πατριαρχείο, άναγνωρίζουν και συνεργάζονται μέ τον Πατριάρχη ως εκπρόσωπο του Πατριαρχείου και της Άγιοταφικής Άδελφότητας), διαχειρίζεται τό Πατριαρχείο σαν νά είναι ιδιωτική του επιχείρηση, χωρίς νά δίνει λογαριασμό σε κανέναν και για τίποτε, μέ αποτέλεσμα νά τό διαλύσει κυριολεκτικά και νά υπάρχει άμεσος κίνδυνος νά χαθεί για πάντα για τον Έλληνισμό και την Όρθοδοξία. Διεπίστωσα ότι κανείς δέν τολμούσε νά καταγγείλει την κατάσταση αυτή, φοβούμενοι για την θέση τους και αναλογιζόμενοι τίς περιπέτειες πού προϋπέθετε μιά τέτοια διαμαρτυρία. Δυστυχώς, πάρα πολλοί Άγιοταφΐτες, (Άρχιμανδρΐτες, Ίερομόναχοι, Διάκονοι, Μοναχοί και μαθητές της Σχολής), μήν μπορώντας νά κάνουν υπομονή, έγκατέλειψαν τό Πατριαρχείο. Όσοι, κατά καιρούς, τόλμησαν νά διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση στο Πατριαρχείο, κατά κανόνα, άργά ή γρήγορα, έγκατέλειψαν τό Πατριαρχείο. Οί υπόλοιποι, είτε σταμάτησαν νά διαμαρτύρονται κάτω από άπειλές, είτε συμβιβάστηκαν μέ την κατάσταση και κοίταξαν πώς νά βολευτούν και νά εκμεταλλευτούν την κατάσταση προς τό δικό τους, προσωπικό συμφέρον. Όρισμένοι έκαναν υπομονή μέ την έλπίδα ότι κάτι μπορεί νά αλλάξει στο μέλλον, νά καλύτερέψουν τά πράγματα.

Βλέποντας τήν κατάσταση αυτή αναλογιζόμενοι, σκεπτόμενοι τόν εαυτό μου καί τί θά ἔκαμνα ἐγώ. Μία λύση θά ἦταν νά ἀδιαφορήσω γιά τήν κατάσταση καί νά κοιτάξω ἀπλῶς νά περάσω τήν ζωή μου ὅσο πιό ἡρεμα μποροῦσα, πρᾶγμα τό ὁποῖο δέν ἦταν τοῦ χαρακτήρος μου, ὅπως ἀπέδειξα μέ τήν μέχρι τότε διαγωγή μου καί μέ τίς διαμαρτυρίες μου. Μιά ἄλλη λύση θά ἦταν νά ἐγκαταλείψω τό Πατριαρχεῖο καί νά κοιτάξω τακτοποιηθῶ κάπου ἄλλοῦ, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἐπίσης δέν τό ἤθελα.

Ἀποφάσισα λοιπόν, ὡς Ἐπίσκοπος πλέον καί μέλος τῆς Συνόδου, νά ἀναλάβω ἕναν ἀγῶνα καί νά κάνω μία προσπάθεια μέ τήν ἐλπίδα ὅτι ἴσως καταφέρω νά ἐπιτύχω μία βελτίωση τῆς καταστάσεως.

Ἀφορμή γιά τήν ἔναρξη αὐτῆς τῆς προσπάθειας πῆρα ἀπό τήν συμπεριφορά τοῦ Πατριάρχου, στήν Σύνοδο τοῦ Μαΐου τοῦ 1988, καί διαμαρτυρήθηκα μέσα στήν Σύνοδο γι' αὐτό. Ἀπό τότε καί μέχρι τόν Μάιο τοῦ 1989 συνέχισα νά διαμαρτύρομαι ἔντονα καί νά παρακαλῶ τόν Πατριάρχη νά ἀλλάξει συμπεριφορά καί νά συνεργασθῆ μέ τήν Σύνοδο καί τήν Ἀδελφότητα γιά τό καλό τοῦ Πατριαρχείου. Δυστυχῶς, ἐκεῖνος ἀδιαφόρησε καί προσπάθησε, μέ ἀπειλές καί τιμωρίες, νά μέ ἀναγκάσει νά πάψω νά διαμαρτύρομαι. Ἡ συμπεριφορά του αὐτή μέ ἀνάγκασε νά παραιτηθῶ ἀπό τήν θέση τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου, στό Ἴρμπετ, καί νά ἐπιστρέψω στήν Ἱερουσαλήμ, μέ τήν ἀπόφαση νά ἀγωνισθῶ μέχρις ἐσχάτων γιά τήν βελτίωση τῆς καταστάσεως στό Πατριαρχεῖο.

Ἐξ' αἰτίας τῆς παραιτήσεώς μου, ὁ Πατριάρχης Διόδωρος, μέ ἀπέπεμψε ἀπό τήν Σύνοδο, (μέ τό ἔτσι θέλω, ἀντικανονικά καί χωρίς ἀπόφαση τῆς Συνόδου), μοῦ ἀπαγόρευσε νά λειτουργῶ στό Πατριαρχεῖο καί μοῦ ἔκοψε τόν μισθό καί τό φαγητό, λέγοντάς μου ὅτι μόνο τότε θά λειτουργοῦσα καί θά ἔπαιρνα τόν μισθό μου, ὅταν θά ἐπέστρεφα στήν θέση μου στήν Ἰορδανία. Ἐγώ ὅμως ἤμουν ἀποφασισμένος νά συνεχίσω τήν διαμαρτυρία μου μέχρι τέλους καί αὐτό ἔκανα καί κάνω μέχρι σήμερα καί θά τό κάνω μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς μου καί μέχρι νά πετύχω κάποιο θετικό ἀποτέλεσμα.

Ἀπό τόν Μάιο τοῦ 1989, παραμένοντας στό Πατριαρχεῖο, ἄρχισα νά διαμαρτύρομαι δημοσίως, μέ συνεντεύξεις, ὁμιλίες, καί μέ ἐπιστολές πρὸς τήν Σύνοδο, τήν Ἀδελφότητα, τά Πατριαρχεῖα καί τίς ἄλλες Ἐκκλησίες, πρὸς τό Ποίμνιο καί πρὸς πάσα κατεύθυνση, κυρίως μέσω τοῦ Τύπου, μέ τήν ἐλπίδα νά πιέσω τόν Πατριάρχη νά ἀλλάξει συμπεριφορά, μία καί κάθε ἄλλη προσπάθεια νά τόν πείσω, μέ διάλογο καί συναίνεση, δέν ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Δυστυχῶς, στήν προσπάθειά μου αὐτή, δέν βρῆκα ἀνταπόκριση ἀπό τόν Πατριάρχη ἀλλά οὔτε καί συμπαράσταση ἀπό κανέναν.

Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1994, ἕξη χρόνια μετά τίς δημόσιες καταγγελίες μου, ὁ Πατριάρχης, θέλοντας νά μοῦ «ἀνταποδώσει τά ἴσα», κάλεσε ἕναν δημοσιογράφο ἀπό τήν Κύπρο καί τοῦ ἔδωσε μία συνέντευξη καταφερόμενος ἐναντίον μου. Στήν συνέντευξή του αὐτή, ἀφοῦ μέ κατηγορήσε γιά πολλά καί διάφορα πράγματα, στό τέλος εἶπε ὅτι, ἐάν σταματοῦσα νά διαμαρτύρομαι ἐναντίον του καί ἐπέστρεφα στήν θέση μου στήν Ἰορδανία, ὅλα θά ἦταν ἐντάξει, δείχνοντας, μέ τόν τρόπο αὐτό, ὅτι ὅλα ὅσα εἶπε ἐναντίον μου ἦταν ψέματα, καί τό μόνο

πού τόν ενδιέφερε ἦταν νά μήν τόν κατηγοροῦν γιά ὅσα ἀπαράδεκτα ἔκανε εἰς βάρος τοῦ Πατριαρχείου. Ἐπίσης εἶπε ὅτι ὅταν ἦμουν Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου, λήστεψα τόν Πανάγιο Τάφο. Φυσικά, δέν μποροῦσα νά τό δεχθῶ κάτι τέτοιο. Ὅταν ἔλαβα γνώση τῆς συνέντευξης, καί ἐπειδή ὅλα ὅσα εἶπε σ' αὐτήν ἦταν ψέματα, εἰδοποίησα τόν Πατριάρχη ὅτι ἐάν δέν τά διέψευδε δημοσίως, θά τοῦ ἔκαμα μήνυση στά δικαστήρια. Ἐκεῖνος μέ ἀγνόησε καί ἔτσι, μή ἔχοντας ἄλλο τρόπο γιά νά τόν ἀναγκάσω νά ἀνακαλέσει τίς ψευδεῖς κατηγορίες του, ἀναγκάσθηκα νά καταφύγω στά δικαστήρια τὰ ὁποῖα τόν καταδίκασαν σάν ψεύτη καί συκοφάντη.

Ἀμέσως μόλις ἔμαθε ὁ Πατριάρχης ὅτι τοῦ ἔκανα μήνυση στό δικαστήριο, (καί τό ἔμαθε ἀμέσως ἐπειδή ὁ δικηγόρος μου ἦταν γνωστός τοῦ Πατριάρχου, χωρίς ἐγώ νά τό γνωρίζω αὐτό, καί μάλιστα τόν προσέλαβε καί σάν δικηγόρο τοῦ Πατριαρχείου γιά νά τόν δωροδοκήσῃ καί νά ἀδιαφορήσῃ γιά τήν ὑπόθεσή μου), κάλεσε ἀμέσως τήν Σύνοδο, τέσσερις ἡμέρες μετά τήν κατάθεση τῆς ἀγωγῆς στό δικαστήριο, καί μέ καθήρεσε. (Εὐτυχῶς, πολύ γρήγορα ἀντιλήφθηκα ὅτι ὁ Δικηγόρος μου ἀδιαφοροῦσε γιά τήν ὑπόθεση καί τόν ἄλλαξα).

Ἡ καθαίρεση αὐτή ἦταν τελείως ἀντικανονική καί ἀνυπόστατη γιά πολλούς λόγους. Ὁ καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Κος. Βλάσιος Φειδᾶς, μέ σημείωμά του πρὸς τό Πατριαρχεῖο (Φάκελος Πατριαρχείου : Φ. Νικηφόρου - Α/03), ἀναφέρει ὅτι ἡ καθαίρεση εἶναι ἀντικανονική. Ἐπίσης, γιά τούς παρακάτω λόγους, ἡ καθαίρεσή μου ἦταν ἀνυπόστατη καί ἀντικανονική. 1). Δέν ἀκολουθήθηκε καμμιά διαδικασία, δηλ. δίκη, κατηγορία, ἀπολογία κλπ. 2). Στό ἔγγραφο μέ τήν ἀπόφαση τῆς καθαιρέσεως λέει ὅτι μέ καθήρεσε ἐπειδή τόν κατηγορήσα . Δέν ἀναφέρει ὅμως καμμιά συγκεκριμένη κατηγορία, ἀπλῶς ὅτι τόν κατηγορήσα. 3). Δέν ὑπάρχει κανένας κανόνας τῆς Ἐκκλησίας πού νά λέει ὅτι ὅταν ἓνας Ἐπίσκοπος κατηγορεῖ κάποιον γιά συγκεκριμένα πράγματα μέ ἀποδείξεις, ἄλλον Ἐπίσκοπο καθαιρεῖται. Ἐκτός, βεβαίως, ἐάν οἱ κατηγορίες ἀποδειχθοῦν ψεύτικες. 4). Ἐγώ κατηγορήσα τον Πατριάρχη Διόδωρο γιά ὀρισμένα, συγκεκριμένα πράγματα, καί ὁ Πατριάρχης Διόδωρος ἔγινε δικαστής καί μέ τιμώρησε ἐπειδή τόν κατηγορήσα. Ποῦ ἀκούστηκε ὁ κατηγορούμενος νά γίνεται δικαστής καί νά δικάζει τόν κατήγορο; καί εἶναι δικαιοσύνη αὐτή; Θά ἔπρεπε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος νά μήν συμμετάσχει καθόλου στήν καθαίρεσή μου καί βέβαια νά μήν τήν ὑπογράψῃ. 5). Ὁ Πατριάρχης Διόδωρος, ὅπως ἀναφέρεται μέσα στήν ἀπόφαση, μέ καθήρεσε γιά νά μέ ἐκδικηθεῖ, ἐπειδή τοῦ ἔκανα μήνυση στά Ἑβραϊκά δικαστήρια γιά συκοφαντική δυσφήμιση. (Στό τέλος τῆς δίκης, 5 χρόνια μετά, τό Δικαστήριο κατεδίκασε τόν Πατριάρχη σάν ψεύτη καί συκοφάντη). 6). Στήν ἐπίμαχη συνέντευξη πού ἔδωσε ὁ Πατριάρχης Διόδωρος στό Περιοδικό «ΣΕΛΙΔΕΣ», τῆς Κύπρου, λίγους μῆνες πρὶν ἀπό τήν καθαίρεσή μου, ἀλλά 6 ὀλόκληρα χρόνια μετά τήν ἔναρξη τῆς διαμαρτυρίας μου καί ἀφοῦ τόν κατηγορήσα δημοσίως γιά τήν διάλυση τοῦ Πατριαρχείου, δήλωσε ὅτι ἦταν πρόθυμος νά μέ συγχωρέσει ἐάν σταματοῦσα νά τον κατηγορῶ, πράγμα πού σημαίνει ὅτι ἐκεῖνο πού τόν ενδιέφερε ἦταν νά μήν τόν κατηγοροῦν, ἀνεξάρτητα ἐάν ἔφταιγε γιά κάτι ἢ ὄχι. 7). Γράφει, ψευδῶς, στήν ἀπόφαση καθαιρέσεως, ὅτι ἀρνήθηκα νά πάω στό Ἱρμπετ. Στό Ἱρμπετ πῆγα καί ὑπηρέτησα

9 μήνες και από εκεί υπέβαλα την παραίτησή μου. 8). Την απόφαση υπέγραψε αργότερα και ο μή παρών στην συνεδρίαση Αρχιεπίσκοπος Τιβεριάδος Γρηγόριος. Για όλους αυτούς τους λόγους και πιθανόν και για άλλους τους οποίους μπορεί να ανακαλύψει ένας νομομαθής και έμπειρος στα πράγματα, ή καθαίρεσή μου ήταν άνυπόστατη και δεν την αναγνωρίζω ως κανονική παρά μόνο εάν επανεξετασθεί από κάποιο άλλο εκκλησιαστικό ή και πολιτικό δικαστήριο. Δυστυχώς η έκκλησή μου προς τις άλλες Έλληνικές Εκκλησίες να παρέμβουν έμεινε αναπάντητη. Ο μετέπειτα Πατριάρχης Ειρηναίος έλεγε, πρό των εκλογών για την ανάδειξη νέου Πατριάρχου, ότι η καθαίρεσή μου ήταν αντικανονική και ότι, εάν γινόταν Πατριάρχης θά την αναιρούσε. Δυστυχώς αυτά τά ξεχασε μετά την εκλογή του.

Κάτι άλλο πού είναι ενδιαφέρον είναι τό έξης : Στο έγγραφο μέ τό όποίο μοϋ έκοινοποίησαν την καθαίρεσή μου, (Οκτώβριος 1994), γράφει μεταξύ άλλων, στην πρώτη σελίδα, και τά έξι : «καθυπογράψαντες μεθ' όρκων, τόν σεβασμόν τώ Σεπτώ και Ίερώ Προσώπω τοϋ Μακαριωτάτου Πατρός αύτών και Πατριάρχου, φιλοτιμία και άπολύτω εύαρεσκεία άναδείξαντος αύτούς εις Ίπισκόπους...». Δηλαδή στό Πατριαρχείο μας, οί Ίπίσκοποι άναδεικνύονται μόνο «φιλοτιμία και άπόλυτο εύάρεσκεία του Πατριάρχου» και όχι μέ την ψηφο τών μελών τής Συνόδου. Και αυτό μέν είναι ή αλήθεια,(δηλαδή τούς Ίπισκόπους τούς εκλέγει ό Πατριάρχης, παρ' όλον ότι επισήμως άναφέρεται ότι έγινε ψηφοφορία), αλλά είναι ενδιαφέρον να τό δηλώνουν επισήμως ό Πατριάρχης και τά μέλη τής Συνόδου. Καταλαβαίνει κανείς λοιπόν πώς συμπεριφέρονται προς τόν Πατριάρχη οί «έπίδοξοι» Ίπίσκοποι. !!!

Παρ' όλην αύτήν την ταλαιπωρία, παρέμεινα στό Πατριαρχείο, άσχολούμενος κυρίως με την ξενάγηση Προσκυνητών, έλπίζοντας ότι κάποια στιγμή στό μέλλον, κάτι θά γινόταν πού θά άλλαζε την κατάσταση.

Τον Δεκέμβριο του 2000, πέθανε ο Πατριάρχης Διόδωρος. Όλοι οί Άγιοταφίτες, συμπεριλαμβανομένου και τοϋ Πατριάρχου Ειρηναίου, μοϋ έλεγαν ότι μέ την νέα κατάσταση θά γινόταν ή άποκατάστασή μου και θά μπορούσα να συνεχίσω να προσφέρω τίς ύπηρεσίες μου στό Πατριαρχείο. Δυστυχώς τά πράγματα δεν έγιναν έτσι άκριβώς.

Ό νέος Πατριάρχης, αποφασισμένος να συνεχίσει την ίδια τακτική τών προκατόχων του, δηλαδή να χρησιμοποιήσει τό Πατριαρχείο για την καλοπέρασή του και την ίκανοποίηση τών όποιωνδήποτε έπιθυμιών του, μοϋ ζήτησε, για να μέ άποκαταστήσει, να κάνω μια αίτηση για την άποκατάστασή μου στην όποία να ζητήσω συγνώμη για όσα είπα και έγγραφα έναντίον τοϋ Πατριάρχου Διοδώρου και να δεχθώ τίς τιμωρίες πού μοϋ επέβαλε ως δικαίες και κανονικές. Τοϋ είπα ότι κάτι τέτοιο δεν μπορούσα να τό κάνω, εκτός βέβαια εάν μοϋ έλεγε πού έκανα λάθος, όποτε και θά ζητούσα συγνώμη για τά λάθη μου.

Δυστυχώς, ό Πατριάρχης Ειρηναίος, από τίς πρώτες ήμέρες έδειξε τίς πραγματικές διαθέσεις του. Πέταξε από την Σύνοδο τρεις Αρχιερείς αντικανονικά. Άρχισε να καταδιώκει όλους εκείνους οί όποιοι δεν ήταν μαζί του στις εκλογές. Άρχισε τό ξεπούλημα τή περιουσίας τοϋ Πατριαρχείου για να έχει χρήματα να ξοδεύει για τά κέφια του και γενικά δημιούργησε μια κατάσταση χειρότερη και από αύτήν πού είχαμε επί Διοδώρου. Δυστυχώς, οί υπόλοιποι Άγιοταφίτες,

Έσκυψαν τὸ κεφάλι τους καὶ δέχτηκαν ἀδιαμαρτύρητα τὴν νέα κατάσταση καὶ ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Πατριαρχεῖο, συνεχίζοντας τὶς διαμαρτυρίες μου ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ τὰ δραματικά γεγονότα τὰ ὁποῖα ὁδήγησαν στὴν καθαίρεση καὶ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Πατριάρχου Εἰρηναίου, ἤλπιζα στὴ ἀποκατάστασή μου. Δυστυχῶς καὶ πάλι ἔπεσα ἔξω. Ὁ νέος Πατριάρχης, Θεόφιλος, τὸν ὁποῖο μάλιστα ὑπεστήριξα μὲ πάθος γιὰ τὴν θέση τοῦ Πατριάρχου, καὶ ὁ ἄμεσος συνεργάτης του, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχος, ἀποδείχθηκαν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους διότι, ὅπως ἔγραψαν στὰ πρακτικά τῆς Συνόδου, (Συνεδρία Θ' 28-4-2006), καὶ στὴν επίσημη ἀνακοίνωση τῆς ἀποκαταστάσεώς μου (Αριθ. Πρωτ. 458, 10-5-2006), μὲ ἀπεκατέστησαν μὲν ἀλλὰ, μόνο ἀφοῦ ἐγὼ "δήλωσα εὐλικρινῆ μετάνοια" γιὰ τὶς διαμαρτυρίες μου, πράγμα πού εἶναι τελείως ἀναληθές καὶ ἀπολύτως ἀπαράδεκτο γιὰ μένα διότι ἐάν ἔκαμνα κάτι τέτοιο θὰ ἦταν σὰν νὰ διέψευδα ὅλες τὶς μέχρι τότε διαμαρτυρίες μου οἱ ὁποῖες ὄχι μόνο εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινές ἀλλὰ καὶ εἶναι μόνο ἓνα μικρὸ μέρος τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πραγματικότητος πού ἐπικρατεῖ στὸ Πατριαρχεῖο.

Ὅταν ἐπικοινωνήσα μὲ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο σχετικά, μοῦ εἶπε ὅτι ἔγινε μὲν λάθος καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ γράψουν ἔτσι, ἀλλὰ τέλος πάντων, δὲν ἦταν τίποτε σπουδαῖο πού θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ ἀνησυχή, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ δίνω καὶ πολὺ σημασία σὲ τέτοιες "μικρολεπτομέρειες". Ἐγὼ τοῦ δήλωσα ὅτι γιὰ μένα δὲν ἦταν καθόλου μικρολεπτομέρειες καὶ ἐπέμενα ὅτι θὰ ἔπρεπε ὅπωςδήποτε τὸ "λάθος" αὐτὸ νὰ διορθωθῆ. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ φρόντιζε γι' αὐτό.

Ἐπικοινωνήσα μὲ τὸν Πατριάρχη καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ φροντίσει νὰ διορθωθῆ τὸ «ὑποτιθέμενο», λάθος ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε ὅτι δὲν ἦταν λάθος καὶ ὅτι ἔτσι ἔπρεπε νὰ γραφτῆ τὸ κείμενο. Μοῦ εἶπε μάλιστα κατὰ λέξη : «Τί ἤθελες, νὰ γράψουμε ὅτι ἔφταιγε τὸ Πατριαρχεῖο ;».

Στὸ ἀμέσως ἐπόμενο διάστημα προσπάθησα μὲ κάθε δυνατό τρόπο νὰ τοὺς πείσω νὰ ἀλλάξουν τὴν διατύπωση τῆς ἀποφάσεως, δυστυχῶς χωρὶς ἐπιτυχία.

Τέλος ἀποφάσισα νὰ παραιτηθῶ, εἰς ἔνδειξη διαμαρτυρίας, ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀσκάλωνος καὶ ἀπὸ τὴν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα πράγμα πού τοὺς τὸ κοινοποίησα μὲ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ τὴν ὁποῖα κοινοποίησα σὲ ὅλη τὴν Ἀδελφότητα καὶ στὸν Ἡμερήσιο Ἑλληνικὸ Τύπο.

Ὁ Πατριάρχης ἀγνόησε τὴν παραίτησή μου αὐτὴ καὶ ἐπέμενε νὰ μὲ θεωρῆ ὡς μέλος τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγὼ προσπαθοῦσα, μέσω μεσολαβητῶν, νὰ τοὺς πείσω νὰ διορθώσουν τὴν διατύπωση τῆς ἐπίμαχης φράσης καὶ πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ὅταν βεβαιώθηκα ὅτι δὲν εἶχαν κανέναν σκοπὸ νὰ διορθώσουν τὴν ἀπόφασή τους αὐτὴ, καὶ γιὰ νὰ μὴν νομίσει κανεὶς ὅτι τὸ θέμα ἔληξε γιὰ μένα καὶ ὅτι ἐγὼ συμβιβάσθηκα μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτὴ, ἀποφάσισα, μὲ μεγάλη μου λύπη, νὰ ἀναθεματίσω τὸν Πατριάρχη Θεόφιλο, τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Κωνσταντίνης Ἀρίσταρχο καὶ ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐνσυνειδήτως καὶ ἐκουσίως συνυπέγραψαν τὴν ἀπόφαση ἐκείνη, πράγμα πού κοινοποίησα καὶ πάλι μὲ ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ μου στὴν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα καὶ στὸν Τύπο.

Περιμένα, μετά από την πράξη μου αυτή, να με καλέση ο Πατριάρχης και να μου ζητήσει εξηγήσεις σχετικά. Εκείνος με αγνόησε τελείως.

Σέ ανθρώπους οι οποίοι ενδιαφέρθηκαν να μεσολαβήσουν για να διευθετηθῆ αὐτή ἡ διαφορά ἀπαντοῦσαν ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα καί ὅτι μπορῶ νά ἐπιστρέψω στό Πατριαρχεῖο ὅποτε θέλω. Προσποιοῦνταν δηλαδή ὅτι δέν συμβαίνει τίποτα.

Τά χρόνια περνοῦσαν καί ἡ κατάσταση παρέμενε ἡ ἴδια. Τό ἔτος 2013 ἀποφάσισα νά κάνω κάτι γιά νά ἀνακινήσω τό θέμα. Κατέφυγα λοιπόν στά Ἑλληνικά Δικαστήρια καί ζήτησα, ἀφοῦ δέν ἔγινε δεκτὴ ἡ παραίτησή μου, τήν ὁποία καί ἀνεκάλεσα, νά μοῦ ἀποδοθοῦν ὅλοι οἱ μισθοί μου ἀπό τήν ἡμέρα τῆς ἀποκαταστάσεώς μου, (Μάιος 2006). Μέχρι τόν Δεκέμβριο τοῦ 2014 δέν ἄκουσα τίποτε ἀπό τήν πλευρά τοῦ Πατριάρχου.

Στίς 28 Ἰανουαρίου βγήκε ἡ ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου γιά τήν ἀγωγή μου ἐναντίον τοῦ Θεοφίλου καί ἦταν ἀρνητική, μέ τήν δικαιολογία ὅτι ἀφοῦ δέν προσέφερα τίς ὑπηρεσίες μου στό Πατριαρχεῖο, δέν δικαιούμουν καί μισθό.

Τό ἐνδιαφέρον στήν κατάθεση τοῦ Πατριάρχου στό Δικαστήριο εἶναι ὅτι ὁ Πατριάρχης λέει, ὅτι δέν ἔγινε δεκτὴ ἡ παραίτηση πού ὑπέβαλα τό 2006, ἐπειδὴ «δέν συνέτρεχε σοβαρός λόγος πού θά τοῦ,(μοῦ), ἔδινε τό κανονικό ἔρεισμα». Μέ λίγα λόγια, ὁ Πατριάρχης λέει ὅτι ὁ Νικηφόρος (καί ὁ κάθε Νικηφόρος), δέν ἔχει τό δικαίωμα καί δέν ξέρει πότε καί γιατί πρέπει νά παραιτηθεῖ. Ἐγώ θά τοῦ πῶ πότε καί ἐάν θά παραιτηθεῖ. Καί ἐπειδὴ μία παραίτηση εἶναι βασικά μία διαμαρτυρία, ὁ Πατριάρχης μᾶς λέει ὅτι δέν μπορούμε νά διαμαρτυρηθοῦμε παρά μόνο ἐάν τό ἐγκρίνει καί τό ἐπιτρέψει ἐκεῖνος !!!

Δέν ἀποδέχτηκε τήν παραίτησή μου τόν Δεκέμβριο τοῦ 2006 γιατί, μάλλον δέν ἠθελε νά φύγω, ἀλλά μέ καθήρεσε τώρα, γιά κανονικά παραπτώματα, ὅπως λέει, τὰ ὁποία ὅμως δέν τὰ ἀναφέρει, καί δέν μᾶς λέει ποιά εἶναι. Δυστυχῶς τό Δικαστήριο δέν μοῦ ἐπιτρέπει νά ξέρω τί εἶπε ὁ Πατριάρχης, γενικά, στήν κατάθεσή του ἐναντίον μου.

Ὅταν κάποιος φτάσει στό σημεῖο νά πῆ «παραιτοῦμαι», δέν ἔχεις πολλές ἐπιλογές. Ἡ πρέπει νά ἰκανοποιήσεις τήν ἀπόφασή του αὐτή, ἢ, ἂν δέν θέλεις νά σοῦ φύγῃ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, νά ἰκανοποιήσης τό ἢ τὰ ὁποιαδήποτε αἰτήματά του. Ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος ἔχει τό δικαίωμα νά παραιτηθῆ ὅποτε θέλει καί γιά ὁποιοδήποτε λόγο. Μόνο ἓνας σκλάβος δέν ἔχει τό δικαίωμα νά παραιτηθῆ, (θεωρητικά, γιατί καί αὐτός μπορεῖ νά πῆ παραιτοῦμαι καί νά ὑποστῆ τίς συνέπειες τῆς ἀπόφασής του αὐτῆς, ὅποιες κ' ἂν εἶναι αὐτές οἱ συνέπειες). Δέν μπορῶ νά καταλάβω ὅμως πῶς ἓνας Ἐπίσκοπος, ἓνας «Δεσπότης», δέν μπορεῖ νά ἔχη αὐτό τό δικαίωμα!!! Περιέργως, τό ἴδιο πρᾶγμα μοῦ συνέβει καί μέ τόν Πατριάρχη Διόδωρο, ὅταν ὑπηρετοῦσα στήν Ἰορδανία. Ὅταν παραιτήθηκα ἀπό τήν θέση μου στήν Ἰορδανία, ὁ Πατριάρχης Διόδωρος δέν ἔκανε δεκτὴ τήν παραίτησή μου, μέ ἔβαλε σέ ἀργία, μοῦ ἔκοψε τόν μισθό καί μοῦ εἶπε : «μόνο ὅταν θά πᾶς πίσω στήν θέση σου θά μπορῆς νά λειτουργῆς καί νά πάρης τόν μισθό σου». !!!

Στήν ἔφεση πού ἔκανα στό Δικαστήριο ἐναντίον τῆς προηγούμενης ἀπόφασής του, καί τήν ὁποία ἀπέρριψε καί πάλι, ὁ Πατριάρχης Θεόφιλος

κατέθεσε ότι, βασικά, με την αίτησή μου για αποκατάσταση, το 2006, στην οποία ανέφερα ότι «εάν εις το παρελθόν παρεπίκρανα, έθιξα ή προσέβαλα κάποιον εκ των Αδελφών ή την Αγίαν και Ίερά Σύνοδο, δηλώνω ότι τοϋτο έγενετο τελείως άκουσίως, ζητώ συγγνώμη και είμαι έτοιμος να έπανορθώσω, κατά το δυνατόν, τυχόντα λάθη μου και υπόσχομαι να ύπηρετήσω μεθ' όλων των Αδελφών άόκνως και εύσυνειδήτως το Ίερόν ήμών Κοινόν...», πράγμα που ο Πατριάρχης το έρμηνεύει, έπειδή έτσι θέλει να το έρμηνεύση, και έτσι τον συμφέρει, ως δήλωση είλικρινούς μετανοίας. Και θά μπορούσα κι' εγώ να το δεχθώ έτσι, εάν μās έλεγε ο Πατριάρχης για ποιό πράγμα θά έπρεπε να δηλώσω είλικρινή μετάνοια.

Κάποιος που δέν ξερει την ύπόθεση και μάθει ότι με καθήρεσαν, θά νομίσει, και δικαίως, ότι θά έκανα κάποιο μεγάλο έγκλημα για να με καθαιρέσουν. Ποιό λοιπόν ήταν το έγκλημά μου; Το ότι διαμαρτυρήθηκα έναντίον του Πατριάρχου Διοδώρου. Είναι λοιπόν μία διαμαρτυρία ενός Έπισκόπου και μέλους της Συνόδου, ένα έγκλημα για το όποιο πρέπει να καθαιρεθεί; Δέν το νομίζω και δέν το δέχομαι. Έάν με καθήρεσαν για κάτι άλλο, αυτό θά έπρεπε να αναφερθεί λεπτομερώς για να μην ύπάρχουν παρεξηγήσεις.

Δέν μπορεί ένα Έκκλησιαστικό ή και Πολιτικό Δικαστήριο να άθωνή κάποιον που καταδικάστηκε στην έσχάτη των ποινών για τους Κληρικούς, την καθάιρεση, με μία άπλή συγγνώμη, και χωρίς να αναφέρει έπακριβώς τους λόγους για την άπόφασή του αυτή.

Δέν μπορεί ένα δικαστήριο, και μάλιστα Έκκλησιαστικό, να καταδικάζη έναν κληρικό, και μάλιστα Έπίσκοπο, στην έσχάτη των ποινών, για κάτι για το όποιο μπορεί να συγχωρήσει τον καταδικασθέντα με μία άπλή συγγνώμη.

Δέν μπορεί ένα Δικαστήριο να καταδικάζη κάποιον με γενικόλογα «έπειδή κατηγορήσε κάποιον», έστω και Πατριάρχη, χωρίς να αναφέρει συγκεκριμένες κατηγορίες, όπως έκανε και στην δική μου περίπτωση. Και δέν μπορεί να συγχωρή κάποιον, όπως έκανε στην δική μου περίπτωση, να συγχωρεί κάποιον με γενικόλογα «έπειδή ζήτησε συγγνώμη» για τυχόντα λάθη του, χωρίς να αναφέρει συγκεκριμένα παραδείγματα. Διότι, με τον τρόπο αυτό ουσιαστικά, ανατρέπει τά πάντα. Έάν δεχτοϋμε κάτι τέτοιο, θά μπορεί ο καθένας να κάνη ότι θέλει και μετά να λήη : συγγνώμη, έκανα λάθος, και να περιμένη να άθωωθή. Θά μπορη κάποιος άλλος να πάη στον Ίερέα για να έξομολογηθή, να λήη ένα άπλό συγγνώμη, χωρίς να αναφέρει τίς άμαρτίες του, και να άπαιτη να του συγχωρηθοϋν όλες οι άμαρτίες του.

Τό ενδιαφέρον στην περίπτωση την δική μου είναι ότι την ίδια ακριβώς αίτηση υπέβαλα και στον Πατριάρχη Είρηναίο, και βασικά στην ίδια Σύνοδο, το 2001, αλλά δέν έγινε δεκτή, πράγμα που σημαίνει ότι άλλη ήταν ή σκοπιμότητα της πράξης του Θεοφίλου και του Άριστάρχου.

Είπαν μερικοί : ο αναθεματισμός του Θεοφίλου ήταν υπερβολικός για μία τέτοια περίπτωση. Τι άλλο όμως θά μπορούσα να κάνω για να γίνω πιστευτός; Να τον καθαιρέσω δέν μπορούσα. Θά μπορούσα να κάνω μία δημόσια δήλωση, αλλά ποιός θά την πίστευε, εάν μάλιστα πήγαινα και ανέλάμβανα διακόνημα; Και πώς θά μπορούσα, στό μέλλον, να πω κάτι για κάτι που θά θεωρούσα αναγκαίο;

καί ποιός θά με πίστευε ; Θά τήν πάθαινα σάν τόν βοσκό πού φώναζε : Λύκος, λύκος στά ψέματα , καί ὅταν ἦλθε ὁ πραγματικός Λύκος , δέν ἔτρεξε κανένας γιά νά τόν βοηθήσει.

Κάτι ἄλλο πού ἤθελα νά γράψω εἶναι τό ἐξῆς : Γιατί, τόν Διόδωρο, ὁ ὁποῖος με καθήρεσε, ἔστω καί ἄδικα, δέν τόν ἀναθεμάτισα ; Ὁ Εἰρηναῖος δέν μέ ἀπεκατέστησε καί ὅμως δέν τόν ἀναθεμάτισα; Ὁ Θεόφιλος μέ ἀπεκατέστησε κι' ἐγώ τόν ἀναθεμάτισα. Τί θά ἔλεγε ἕνας ἀπλός ἀλλά ἀδιάφορος ἄνθρωπος ; Θά ἔλεγε ὅτι ὁ Νικηφόρος εἶναι τρελός καί ἀχάριστος. Ἀκριβῶς. Γιατί ὅμως τό ἔκανα αὐτό ; Ἐπειδὴ μέ τήν ἀπάτη του αὐτή, με τό ἐγκλημά του αὐτό, ὁ Θεόφιλος ἔκανε τό ἐξῆς. Ἀφ' ἐνός μὲν ἐκεῖνος φαίνεται στά μάτια κάθε ἀνθρώπου σάν ὁ γενναιοδωρος Πατριάρχης ὁ ὁποῖος μέ μία ἀπλή συγνώμη ἀπεκατέστησε ἕνα καθηρημένο ἀρχιερέα, καί ἀφ' ἑτέρου, δέν μέ καταδικάζει ὁ ἴδιος, ἀλλά βάζει ἐμένα τόν ἴδιο νά καταδικάζω τόν ἑαυτό μου, διότι, δηλώνοντας εἰλικρινῆ μετάνοια, αὐτό κάνω , καταδικάζω ἐγώ ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό μου. Τί θά ἔλεγε, ἕνας τρίτος παρατηρητής ; Θά ἔλεγε ὅτι ὁ Νικηφόρος εἶναι ἕνας ἄχρηστος ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ γιά 20 χρόνια φώναζε καί διαμαρτύρονταν γιά τήν κατάσταση, ξαφνικά κατάλαβε ὅτι εἶχε ἄδικο, ὅτι ὅλα ἦταν ἐντάξη στό Πατριαρχεῖο , ὅτι αὐτός δέν ἤξερε τί τοῦ γινόταν , καί ἔτσι δήλωσε μετάνοια, καί μάλιστα εἰλικρινῆ. Ἐπίσης μέ αὐτή του τήν ἀπάτη ἀθώωσε τόν Διόδωρο καί ὅλους τούς προκατόχους του ἀπό κάθε ἐνοχή ἀφοῦ ἐγώ ὁ ἴδιος παραδέχτηκα ὅτι ὅλα ἦταν ἐντάξη στό Πατριαρχεῖο. Βλέπετε τήν πονηριά, τήν ἀπάτη καί τό ἐγκλημα τοῦ Θεοφίλου καί τόν λόγο γιά τόν ὁποῖο δέν δέχτηκα τήν ἀποκατάστασή του ;

Ἐπίσης : Ὅταν μέ ἀπεκατέστησε ὁ Θεόφιλος, τόν Μαῖο τοῦ 2006, εἶχα ἤδη στήν πλάτη μου τήν καθαίρεση τοῦ Βενεδίκτου, 11 χρόνια. Μετά εἶχα τήν καθαίρεση (ἀργία καί καθαίρεση μαζί ἄλλα 17 χρόνια). Ἀρκετά χρόνια, φαντάζομαι γιά νά καταλάβω πόσο βαριά εἶναι ἡ καθαίρεση. Ἐάν δεχόμεν τήν ψευτο-αποκατάσταση τοῦ Θεοφίλου, ὁ καθένας θά πίστευε ὅτι δήλωσα εἰλικρινῆ μετάνοια. Ἐνα πρᾶγμα πού μπορῶ νά πῶ εἰλικρινά εἶναι ὅτι : κι' ἂν ἀκόμη εἶχε τό δικαίωμα, ἐάν μποροῦσε ὁ Θεόφιλος, καί ὁ Διόδωρος πρὶν ἀπό αὐτόν, νά μέ κρεμάση δημοσίως, πάλι τά ἴδια θά ἔλεγα , γιατί ὅταν πῆρα τήν ἀπόφαση νά παλέψω γιά τό Πατριαρχεῖο μας, τό ἔκανα μέ πλήρη συναίσθηση τῶν προβλημάτων καί τῶν ἐπιπτώσεων γιά μένα, ἀλλά καί τήν ἀπόφαση νά τὰ ρισκάρω ὅλα μέ τήν ἐλπίδα νά πετύχω κάτι καλό γιά τό Πατριαρχεῖο. Καί μπορεῖ νά φαίνεται ὅτι δέν πέτυχα τίποτε , ἀλλά πιστεύω ὅτι ὁ Χριστός μας, πού γνωρίζει τά πάντα, θά συμφωνήσει μαζί μου. Καί ἂν ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, τότε ποιό εἶναι τό πρόβλημά μου ; Δέν θά πρέπει μᾶλλον νά χαίρομαι γιά τήν ἀδικία πού μοῦ ἐγίνε πρὸς χάριν τοῦ Παναγίου Τάφου καί γενικώτερα τῆς Πίστεώς μας ; Ἐκτός αὐτοῦ, ὅταν σκέφτομαι τί τράβηξαν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναλογίζομαι ὅτι ἐγώ ὁ ἄχρηστος καί ἀνάξιος, πού δέν ἀξίζα οὔτε κἂν Ἁγιοταφίτης νά γίνω, καί πού χωρίς νά τό ζητήσω ἀπό κανέναν, μοῦ ἀνέθεσαν τά μεγαλύτερα καί σπουδαιότερα διακονήματα στό Πατριαρχεῖο, Δραγουμᾶνος γιά δύο χρόνια, Γέρων Σκευοφύλαξ τοῦ Παναγίου Τάφου γιά τρία χρόνια καί στό τέλος καί Ἐπίσκοπος, δέν τράβηξα σχεδόν τίποτα. Δοξάζω λοιπόν τόν Θεό, πού

αξιώθηκα να υποφέρω, ἔστω καὶ λίγο, γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο μας, τὴν μαγαλύτερη καὶ πολυτιμώτερη κληρονομιά πού μᾶς ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός, καὶ σᾶς διαβεβαιώνω ὅτι καὶ σήμερα δὲν θὰ ἔκαμνα τίποτε τὸ διαφορετικὸ ἐάν βρισκόμουν στὴν ἴδια θέση. Καὶ παραφράζοντας λίγο τὰ λόγια τοῦ ποιητῆ « Κί ἂν εἶναι νὰ πεθάνουμε γιὰ τὸν Πανάγιο Τάφο, θεία εἶν' ἡ δάφνη, μιά φορά κανεῖς πεθαίνει».

Μοῦ ἔγραψε κάποιος νὰ βάλω λίγο νερό στό κρασί μου. Τὸ ἴδιο μοῦ εἶπε καὶ ὁ Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός τὴν παραμονή τῶν Χριστουγέννων, τὸ 1990, στὸν Προφήτη Ἠλία, πηγαίνοντας γιὰ τὴν Βηθλεέμ. «Ἐλα βρέ Νικηφόρε, βάλε λίγο νερό στό κρασί σου γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κάνουμε κάτι καὶ νὰ σέ βοηθήσουμε νὰ ἀποκατασταθῆς.» Κί ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα (ἦταν μπροστά καὶ ὁ Δαμσκηνός ὁ Γκαγκανιάρης, ὁ νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Ἰόππης) : «Σεβασμιώτατε, ἔμεινε καθόλου κρασί γιὰ νὰ τὸ νερώσω ; τῶρα πρέπει νὰ ἀρχίσω νὰ βάζω λίγο κρασί στό νερό, διότι τόσα χρόνια Ἀγιοταφίτης, (ἀπὸ τὸ 1961), δὲν κάνω τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βάζω νερό στό κρασί μου ὥστε δὲν ἔμεινε καθόλου κρασί πιά.»

Καὶ κάτι ἄλλο. Μοῦ εἶπε κάποιος ὅτι τώρα πού γεράσαμε (κί ἐγὼ τοῦ εἶπα : δὲν ξέρω ἂν γέρασες ἐσύ, ἀλλὰ ἐγὼ αἰσθάνομαι νέος 71 ἐτῶν ☺) , πρέπει νὰ σκεφτοῦμε καὶ τὸν λίγο καιρὸ ζωῆς πού μᾶς ἀπομένει. Νὰ σκεφτῶ τὴν Ἀρχιερωσύνη μου καὶ νὰ δεχτῶ τὴν ἀποκατάστασή μου, ἔστω καὶ μὲ μιά συγνώμη ἐνῶ ἔχω δίκαιο. Κἀτι παρόμοιο, ἂν θυμᾶμαι καλά, εἶπαν καὶ στὸν Ἅγιο Ἰγνάτιο, τὸν θεοφόρο, οἱ Ρωμαῖοι, πρὶν νὰ τὸν θανατώσουν, καὶ θυμᾶστε τί τοὺς ἀπήντησε. Ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ κάνω τώρα ; γιὰ νὰ πετύχω τί ; Νὰ μοῦ δίνει ὁ Θεόφιλος τὸν μισθὸ μου καὶ νὰ τοῦ κάνω 10 μετάνοιες γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, τώρα μάλιστα πού πέρασαν τὰ χρόνια καὶ δὲν ξέρω γιὰ πόσο καιρὸ ἀκόμη θὰ μπορῶ νὰ προσφέρω τίς ὑπηρεσίες μου ;

Ὅπως δὲν εἶχε δίκαιο ὁ Βενέδικτος πού μᾶς καθήρεσε ἐπειδὴ θέλαμε νὰ μορφωθοῦμε, καὶ ὅπως ὁ Διόδωρος εἶχε ἄδικο πού μὲ καθήρεσε ἐπειδὴ τοῦ εἶπα ἐν Συνόδῳ, καὶ ἐκτὸς Συνόδου, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ διοικῆ σάν δικτάτορας καὶ νὰ μᾶς φέρετε σάν νὰ εἴμαστε σκλάβοι του, ἔτσι καὶ ὁ Θεόφιλος δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ μὲ καθαιρέσῃ ἐπειδὴ, ὅπως λέει , τοῦ ζήτησα , μὲσω τῶν δικαστηρίων, νὰ μοῦ δώσει τοὺς μισθοὺς μου. Ἐάν αὐτὸ εἶναι λόγος καθαιρέσεως , τὸ νὰ ζητήσῃ κάποιος Ἀδελφός κάτι ἀπὸ τὸν Πατριάρχη του, μισθὸ ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο , τότε τὸ καταλαβαίνω καὶ δὲν λέω τίποτε ἄλλο. Δὲν νομίζω ὅμως ὅτι ἔστι εἶναι τὰ πράγματα. Τὸ λιγότερο πού θὰ μπορούσε νὰ τοῦ πῆ κάποιος εἶναι ὅτι δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ δώσεις κάτι ὅταν νομίζεις ὅτι δὲν πρέπει. Μπορεῖς νὰ τοῦ πῆς, ὄχι , δὲν δικαιούσαι αὐτὸ πού ζητᾶς.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι τόσο ἀπλά. Τὸ πρόβλημα εἶναι μὲ τὴν ἀπάτη πού ἔκανε ὁ Κοσ. Θεόφιλος εἰς βᾶρος μου μὲ τὸ νὰ γράψῃ ὅτι δήλωσα εἰλικρινῆ μετάνοια. Καὶ ὅταν τὸν ρώτησα νὰ μοῦ πῆ γιὰ ποῖο πρᾶγμα ἔπρεπε νὰ δηλώσω μετάνοια, μοῦ εἶπε : «καὶ τί ἤθελες νὰ γράψουμε, ὅτι ἔφταιγε τὸ Πατριαρχεῖο ;» Καὶ ὅταν τοῦ εἶπα μὴν γράφετε τίποτε, ἀπλῶς γράψτε ὅτι ἡ Σύνοδος ἀπεκατέστησε τὸν Νικηφόρο, μοῦ εἶπε : αὐτὸ δὲν γίνεται. Ὅτι γράψαμε τὸ γράψαμε, δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀλλάξουμε. Καὶ ὅταν τὸν ρώτησα γιὰτί , μοῦ εἶπε : γιὰ μένα ἔκλεισε τὸ θέμα. Τότε τοῦ εἶπα: γιὰ μένα δὲν ἔκλεισε, καὶ τὴν ἴδια

ήμερα του υπέβαλα την παραίτησή μου. Δεν την δέχτηκε όμως, αλλά ούτε και με κάλεσε να με ρωτήσει γιατί υπέβαλα την παραίτησή μου. Και ειλικρινά δεν καταλαβαίνω γιατί δεν το έκανε. Τέλος πάντων, συνέχισε να με γράφει στο ημερολόγιο του Πατριαρχείου σαν ένεργό μέλος. Αφού μάταια προσπάθησα να τον κάνω να δεχτεί την παραίτησή μου και αυτός με αγνόησε τελείως, τότε προέβην στον Άναθεματισμό αυτού και του Άριστάρχου. Αλλά και πάλι δεν επικοινωνήσαμε μαζί μου νέ μου ζήτηση τον λόγο γιατί το έκανα. Αυτό, για μένα, δείχνει πόσο μάς υπολογίζει όλους σαν αδελφούς αλλά και σαν ανθρώπους. Αυτό είναι βασικά και ένας από τους λόγους που διαμαρτυρήθηκα από την αρχή. Για λίγη αξιοπρέπεια και σεβασμό σαν άνθρωπος και σαν κληρικός, πράγματα που όπως είναι γνωστό, δεν «ευδοκιμοούν» και πολύ στην Ίερουσαλήμ. Τέλος, περίμενα τότε να με καλέσει και να με ρωτήσει και να με δικάσει. Επίσης περίμενα, χωρίς βέβαια να έχω το δικαίωμα, χωρίς να με καλέσει και χωρίς να απολογηθώ, να με καθαιρέσει. Δεν το έκανε όμως και δεν ξέρω γιατί, αν και, υποπτεύομαι τον λόγο.

Τέλος, περίμενα για 6 χρόνια μήπως και γίνει κάτι και αλλάξουν τα πράγματα.

Στις 6 Μαρτίου του 2012, του έστειλα έξώδικο με το όποιο του ζητούσα να αναγνωρίσει την παραίτηση που του είχα υποβάλει και να μου δώσει απολυτήριο. Πάλι με αγνόησε. Περίμενα άλλο ένα χρόνο. Είχα και την Μητέρα μου άρρωστη την οποία φρόντιζα και έτσι πέρασε ο καιρός. Μετά την κοίμηση της Μητέρας μου σκέφτηκα να κάνω κάτι για να ενεργοποιήσω την υπόθεσή μου. Σκέφτηκα λοιπόν να τον προκαλέσω να κάνει κάτι. Του έστειλα έξώδικο ζητώντας να μου καταβάλει τους μισθούς μου, αφού δεν έκανε δεκτή την παραίτησή μου, την οποία και ανέκαλεσα. Αυτό το έκανα τον Απρίλιο του 2013. Και πάλι με αγνόησε τελείως. Τέλος με καθήρεσε στις 15 -12-2014 με την δικαιολογία ότι προσέφυγα στην δικαιοσύνη ζητώντας κάτι που δεν δικαιούμουν. Δηλαδή με καθήρεσε ενάμιση χρόνο μετά την υποβολή της άγωγής. Μάλλον επειδή, στις 12 Δεκ. 2014 συνάντησα στο σπίτι φίλου κληρικού στην Αθήνα, έναν ξάδελφο του Θεοφίλου, τον Κο. Θεόδωρο Γιαννόπουλο, ο οποίος μου συστήθηκε σαν ξάδελφος του Θεοφίλου. Τότε του είπα κι' εγώ, κάτσε να σου πω τι μου έκανε ο ξάδελφός σου. Αυτός μου είπε ότι λυπήθηκε πολύ και υποσχέθηκε να μεσολαβήσει στον Θεόφιλο για να λυθεί η διαφορά. Και φαίνεται ότι μεσολάβησε, αλλά μάλλον ο ξάδελφός του θυμωσε και σέ τρεις ημέρες, στις 15 Δεκ. 2014, ο Θεόφιλος με καθήρεσε, με την δικαιολογία ότι τον πήγα στα Δικαστήρια. (Συμπωματικά, την ίδια δικαιολογία προέβαλε και ο Διόδωρος για να με καθαιρέσει).

Στην απόφαση για την αποκατάστασή μου, ο Θεόφιλος έγραψε ότι «δήλωσα ειλικρινή μετάνοια». Έγώ απλώς έγραψα, με απλά λόγια, «ένταξη βρέ παιδιά, εάν έκανα κάποιο λάθος συνγνώμη.» Αυτό όμως που έγραψε ο Θεόφιλος σημαίνει ότι εγώ δήλωσα μετάνοια για ότι έκανα και έγραψα έναντι του Διοδώρου, πράγμα που, βεβαίως δεν το έκανα, και ούτε θά το κάνω, εκτός εάν μου πούν ότι έκανα λάθος που διαμαρτυρήθηκα, πράγμα που δεν το έκανε κανείς μέχρι τώρα. Διότι, διαφορετικά, τι θά πη κάποιος όταν διαβάσει ότι «δήλωσα

είλικρινή μετάνοια»; Θά σκεφτεί : Τόν Νικηφόρο τόν καθήρεσαν σίγουρα για κάποιον σοβαρό λόγο. Τώρα δηλώνει είλικρινή μετάνοια, ἄρα, ἔφταιγε, καί τώρα, ὕστερα ἀπό τόσα χρόνια βαρέθηκε καί ζήτησε συγνώμη γιά ὅτι ἔκανε.

Εἶναι ὅμως ἔτσι τα πράγματα ; καί βέβαια δεν εἶναι.

Δεν θά μπορούσα να κάνω τό κοροΐδο καί νά κάνω ὅτι κάνουν ὅλοι, καί νά περνάω «ζωή καί κότα»; «Δεσπότης» ἤμουν !!! ἤ, ἐάν δέν ἤθελα νά κάνω κάτι τέτοιο, νά βρῶ μία δικαιολογία καί νά ζητήσω ἀπολυτήριο, ὅπως ἔκαναν ἄλλοι ; Δέν τό ἔκανα ὅμως ἐπειδή ἀφιέρωσα τήν ζωή μου στόν Πανάγιο Τάφο καί ὀρκίσθηκα νά ἀγωνισθῶ γιά τὰ Πανάγια Προσκυνήματα καί τό Πατριαρχεῖο μας, νά ἀγωνισθῶ γιά νά δῶ τό Πατριαρχεῖο μας ὅπως τοῦ ἀξίζει, καλύτερο καί ἀπό τό Βατικανό. Ντρεπόμουν, καί ντρέπομαι ἀκόμη περισσότερο σήμερα, γιά τὰ χάλια τοῦ Πατριαρχείου μας , γενικά, καί ἤθελα νά προσπαθῆσω νά ἀλλάξουν μερικά πράγματα, νά βάλουμε μία νέα ἀρχή γιά νά βελτιώσουμε τήν κατάσταση. Ἦθελα νά ἀγωνισθῶ ὥστε νά μήν γίνονται στούς Ἀδελφούς ἀδικίες ὅπως αὐτή πού ἔγινε σέ μένα καί τόσους ἄλλους Ἀδελφούς. Νά ὑπάρχει κάποια ἀξιοπρέπεια καί σεβασμός πρὸς τοὺς Ἀδελφούς. Νά μήν μπορεῖ ὁ κάθε Βενέδικτος, Διόδωρος, Εἰρηναῖος, Θεόφιλος, νά μεταχειρίζονται τοὺς Ἀδελφούς σάν σκλάβους καί σάν σκουπίδια. Ναι. Καί ἀποφάσισα νά θυσιαστῶ ἐγώ, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι κάτι θά πετύχω. Ὅτι κάτι καλό θά γίνει στό Πατριαρχεῖο. Τά θυσίασα ὅλα, καί τήν «καλοπέρασή» μου καί τήν ἡσυχία μου καί τήν Ἀρχιερωσύνη μου γιά τόν Πανάγιο Τάφο. Ἐάν αὐτό ἦταν λάθος, τότε ἔχασα τό νόημα τῆς ζωῆς. Δέν νομίζω ὅμως ὅτι ἦταν λάθος , καί κανείς μέχρι σήμερα δεν μου εἶπε δέν μοῦ εἶπε κάτι τέτοιο, καί φυσικά δεν εἶναι δυνατόν νά μοῦ πῆ, ὅτι, ὅ,τι καί νά γίνη, κανείς δεν πρέπει νά διαμαρτύρεται ἐναντίον τοῦ Πατριάρχου, οὔτε Ἀρχιερέως, οὔτε Συνοδικός οὔτε κανείς ἄλλος. Ὅτι ἀκόμη καί νά καίγεται τό σπίτι μας, δέν πρέπει νά φωνάξουμε «βοήθεια», γιά νά μήν «ξυπνήσει» ὁ Πατριάρχης.

Θά μοῦ πῆ κάποιος : «Ἐντάξει, Νικηφόρε, ἔχεις δίκαιο, ἀλλά τί πέτυχες μέχρι σήμερα ; Μόνο πού ταλαιπωρήθηκες ἄδικα. Θά μπορούσες νά κάτσης στό Πατριαρχεῖο καί σιγά – σιγά, μέ ἡρεμο τρόπο νά βοηθήσης στήν βελτίωση τῆς κατάστασης.»

Κί ἐγώ θά τοῦ ἔλεγα : «Γιατί οἱ ὑπόλοιποι Ἀδελφοί δέν προσπαθοῦν νά βελτιώσουν τήν κατάσταση, ἢ ὅποια μάλλον χειροτερεύει; Ἐάν οἱ ὑπόλοιποι Ἀδελφοί προσπαθοῦν μέ τόν τρόπο πού προτείνης, μάλλον οὔτε ἔτσι δέν γίνεται τίποτα. » Ἐπίσης θά μπορούσα νά τοῦ πῶ : «Θά ἔλεγες τό ἴδιο καί στόν Χριστό ; Θά Τοῦ ἔλεγες π.χ. Χριστέ μου , οἱ Ἑβραῖοι θέλουν νά σέ σκοτώσουν. Δέν κρύβεσαι γιά λίγο καιρό , μέχρι νά σέ ξεχάσουν καί μετὰ συνεχίζεις ;»

Ἐγώ δεν φαντάστηκα ποτέ ὅτι ἐγώ θά σῶσω τό Πατριαρχεῖο. Ἀπλῶς , πίστευα καί πιστεύω ὅτι, σάν ἀρχιερέως, ἀλλά καί μέλος τῆς Συνόδου, εἶχα τήν ὑποχρέωση ἀλλά καί τό δικαίωμα νά πῶ τήν γνώμη μου γιά ὅ,τι νόμιζα ὅτι ἔπρεπε νά τό κάνω. Τήν ἀλλαγή καί τό ἀποτέλεσμα θά τό φέρει ὁ Θεός. Ἐγώ ἀπλῶς κρούω τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Τέλος πάντων, αὐτά γιά τόν Θεόφιλο καί τοὺς ὁμοίους του εἶναι ψιλὰ γράμματα. Γί αὐτούς ἢ μόνη ἀρετή πού πρέπει νά ἔχουν ὅλοι οἱ Ἀδελφοί, (βλέπε : οἱ σκλάβοι), οἱ ὑποκείμενοι σ' αὐτούς, εἶναι ἡ τυφλή ὑπακοή. (Τό ἴδιο

ἔλεγε καί ὁ Διόδωρος, (Βλέπε κείμενο ἀνακοίνωσης τῆς καθαιρέσεώς μου ἀπό τόν Διόδωρο, καί τὰ δικά μου σχόλια).

Δέν θά μπορούσα λοιπόν, κάτω ἀπό αὐτές τίς συνθήκες, νά ὑποκρίνομαι καί νά κάνω τὸ κοροῖδο.

Ὑστερα ἀπὸ 28 χρόνια πού ἀγωνίζομαι δέν θά μπορούσα νά τὰ παρατήσω τώρα γιὰ νά ἡσυχάσω. (Ἐάν ἤθελα τὴν ἡσυχία μου δέν θά ἔκαμνα τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρχή). Ἀλλά καί λόγω ἀξιοπρέπειας δέν μπορῶ νά τὸ κάνω.

Μερικοὶ φίλοι μοῦ εἶπαν ὅτι τὰ δικαστήρια δέν θά τὰ ἔβαζαν μὲ τὸν Πατριάρχη γιὰ ἓναν ὁποιοδήποτε κληρικό, ὅσο δίκαιο κι' ἂν ἔχει. Μερικοὶ Δικαστές, Ναί. Εὐτυχῶς ὄχι ὅλοι. «Γιατί εἶναι πολὺ δίκαιοι, καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ὁ Πατριάρχης, σάν Πατριάρχης, εἶναι «ὑπεράνω» τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων καὶ δέν πρέπει κανεὶς νά τὸν ἐνοχλεῖ στίς «ἱερές» ἀσχολίες του. «Ξέρουν» ὅτι ὁ Πατριάρχης, σάν Πατριάρχης, εἶναι ἀλάθητος καὶ δέν θέλει καὶ δέν μπορεῖ νά κάνει λάθος.»!!!

Τὰ Ἑβραϊκὰ δικαστήρια ὅμως δέν δίστασαν νά καταδικάσουν τὸν Διόδωρο σάν ψεύτη καὶ συκοφάντη. Ἀλλά θά μου πείτε, αὐτοὶ εἶναι Ἑβραῖοι . Δυστυχῶς. Καί εὐτυχῶς γιὰ τὸν Θεόφιλο γιατί δέν πῆγα στὰ Ἑβραϊκὰ δικαστήρια. Ἀλλά, ὁ Θεός δέν εἶναι προσωπολάτρης καὶ πιστεύω ὅτι κρίνει με ἄλλα κριτήρια ἀπὸ αὐτὰ πού κρίνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα μερικοὶ "Ἕλληνες «Δημοκράτες» Δικαστές.

Ἐγὼ δέν ζήτησα ἀπὸ τὸν Θεόφιλο τίποτα. Ἀπλῶς μία ἀξιοπρεπῆ ἀποκατάσταση, καὶ ὅταν μοῦ δήλωσε, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2005, ὅτι ἤθελε νά τοῦ ὑπογράψω δήλωση μετανοίας, τοῦ εἶπα νά μέ ξεχάσει. Τὸν Μάρτιο τοῦ 2006 μέ πῆραν τηλέφωνο ὁ Ἀρίσταρχος καὶ ὁ Δημήτριος καὶ μέ παρεκάλεσαν νά κάνω καινούρια αἴτηση γιὰ ἀποκατάσταση . Ἔκανα τὴν αἴτηση καὶ ἄρχισε ἡ ἀντίστροφη μέτρηση γιὰ τὴν ἀποκατάστασή μου. Δυστυχῶς ὅμως, γιὰ μένα, δέν ἦταν ἀποκατάσταση, ὅπως ἔγινε, ἀλλὰ αἰώνια καταδίκη, διότι, ὅπως γράφω παραπάνω, κανεὶς δέν θά πίστευε, ὅτι κι' ἂν ἔλεγα, ὅτι δέν ἔκανα δήλωση μετανοίας γιὰ τοὺς αγώνες μου ἐναντίον τοῦ Διοδώρου. Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι τὴν ἴδια ἀκριβῶς αἴτηση ἔκανα καὶ στὸν Εἰρηναῖο τὸ 2001, ἀλλὰ δέν τὴν δέχθηκε. Ὁ Θεόφιλος ὅμως, πιὸ πονηρός ἀπὸ τὸν Εἰρηναῖο, σκέφθηκε ὅτι θά μπορούσε νά ἐρμηνεύσει τὴν συγνώμη πού δήλωσα γιὰ τυχόν λάθη μου, σάν «δήλωση εἰλικρινοῦς μετανοίας», γενικῶς καὶ ἀορίστως, πρᾶγμα πού γιὰ μένα εἶναι ἀπαράδεκτο. Ὅπως τοῦ εἶπα προφορικῶς καὶ μέ ἐπιστολή μου, δέν θά εἶχα καμμιά ἀντίρρηση νά δηλώσω μετάνοια γιὰ κάθε ἀντικανονικὴ ἐνέργεια καὶ λάθος μου ἐάν μοῦ ἔλεγε ὅτι ἐδῶ ἔκανες λάθος ἢ ἐκεῖ. Δέν θά τὸ ἔκανα ποτέ γενικῶς καὶ ἀορίστως.

Ἐνα πρᾶγμα πού δέν μπορῶ νά καταλάβω εἶναι ὅτι ἓνας «Πνευματικὸς ἄνθρωπος», ἓνας Πατριάρχης, δέν δίνει καμμιά σημασία στὸν ἀναθεματισμὸ πού τοῦ ἔκανε ἓνας ἀρχιερεὺς τοῦ Πατριαρχείου, καὶ μάλιστα ὅταν ξέρει ὅτι ἔχω δίκαιο. Οὔτε μέ κάλεσε ποτέ νά μέ ρωτήση γιατί τὸ ἔκανα, οὔτε καὶ προσπάθησε νά βρεῖ ἓνα τρόπο νά βρῆ μία λύση.

Παρ' ὅλα αὐτὰ εἶμαι ἔτοιμος νά ἐπιστρέψω στοὺς Πατριαρχεῖο, νά τοῦ ζῆσω συγνώμη γιὰ τὰ ὅσα ἔγραψα καὶ εἶπα ἐναντίον του, νά ἀνακαλέσω δημοσίως τὸν ἀναθεματισμὸ καὶ νά ὑπηρετήσω, ὅσο καὶ ὅπως μπορῶ ὅπου θέλει, ἀρκεῖ μόνο

νά βρεῖ ἓνα τρόπο νά μέ ἀποκαταστήσει χωρίς νά γράφῃ ὅτι ὁ Νικηφόρος δέν ἔπρεπε νά διαμαρτυρηθῆ ἔναντίον τοῦ Διοδώρου καί τοῦ Εἰρηναίου, δηλαδή χωρίς νά ζητᾷ νά δηλώσω εἰλικρινῆ μετάνοια, παρά μόνο γιά πράγματα πού ἔκανα πού θά μοῦ ἀποδείξει ὅτι ἦταν λάθος. Ἄλλως, δέν μπορῶ νά δεχθῶ ἓναν συμβιβασμό πού θά εἶναι ἀντίθετος μέ τά πιστεύω μου. Ὁ Θεός θά μας κρίνει ὅλους καί στόν Θεό ἐμπιστεύομαι τήν τελική ἀλλά καί οὐσιαστική κρίση.

Σᾶς τά γράφω αὐτά ὄχι ἐπειδὴ θέλω νά σκεφθῆτε ὅτι, ἀφοῦ ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, ἀφοῦ αὐτή εἶναι ἡ κατάσταση στό Πατριαρχεῖο, τότε δέν πρόκειται νά βοηθήσω ἄλλο πιά τό Πατριαρχεῖο, δέν πρόκειται νά συστήσω καί νά ἐνθαρρύνω κάποιον νέο νά πάει καί νά ὑπηρετήσῃ στό Πατριαρχεῖο. Βεβαίως αὐτό θά σκεφθοῦν μερικοί στήν ἀρχή. Ὅμως αὐτό θά ἦταν μεγάλο λάθος. Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καί τά ἐπί τῶν Ἁγίων Τόπων δίκαια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους εἶναι ἡ μεγαλύτερη καί πολυτιμότερη κληρονομιά πού ἐμπιστεύτηκε στά χέρια μας ἡ Θεία Πρόνοια. Γιά δύο χιλιάδες χρόνια τώρα τό γένος μας ὑπηρετεῖ τά Πανάγια Προσκυνήματα καί θά ἦταν μεγάλο ἔγκλημα γιά τό γένος μας νά χάσουμε μέσα ἀπό τά χέρια μας αὐτήν τήν μεγάλη καί ἀνεκτίμητη κληρονομιά ἀπό ἀδιαφορία γιά τήν τύχη της. Σᾶς τά γράφω λοιπόν αὐτά γιατί θέλω νά σκεφθῆτε ὅτι ὅλοι μας ἔχουμε τό χρέος νά βοηθήσουμε καί νά φροντίσουμε ὥστε ἡ ἀπαράδεκτη σημερινή κατάσταση νά ἀλλάξῃ καί νά βελτιωθεῖ ὥστε ἀφ' ἑνός μὲν τό Πατριαρχεῖο μας νά ἀποκτήσῃ τό ἀναγκαῖο καί κατάλληλο ἀνθρώπινο ὑλικό τό ὁποῖο νά προετοιμασθεῖ μέ τόν κατάλληλο τρόπο γιά νά ἀντεπεξέλθῃ στίς πολλές καί ποικίλες ἀνάγκες του, μεταξύ τῶν ὁποίων οἱ κυριότερες εἶναι ἡ φροντίδα τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἡ ἐξυπηρέτηση τοῦ Ποιμνίου τῶν Ἁγίων Τόπων καί ἡ ἐξυπηρέτηση τῶν ἀναριθμῆτων προσκυνητῶν οἱ ὁποῖοι ἔρχονται γιά νά προσκυνήσουν τά Πανάγια Προσκυνήματα καί νά πάρουν μαζί τους τήν εὐλογία τῶν Ἁγίων Τόπων, μιᾶ εὐλογία πού θά τοὺς βοηθήσῃ νά νοιώσουν βαθύτερα καί ἐν συνεχείᾳ νά ζήσουν πληρέστερα τήν Πίστη μας, ἀφ' ἑτέρου δέ γιά νά σᾶς δώσω μιᾶ ἰδέα γιά τό ποιά ἦταν , -καί δυστυχῶς εἶναι καί σήμερα- ἡ κατάσταση στό Πατριαρχεῖο, καί γιά τό ἔναντιον ποιᾶς κατάστασης εἶχα νά ἀγωνισθῶ, μέ τήν ἐλπίδα νά ἐπιτύχω μιᾶ ἀλλαγὴ πρὸς τό καλύτερο.

Θά μοῦ πῆ κάποιος : Ἐσύ θά ἀλλάξῃς τήν κατάσταση ; Ὅχι ἀδελφοί μου. Δέν θά ἀλλάξω ἐγὼ τήν κατάσταση, ἀλλά ὁ Θεός. Ἐγὼ ἀπλῶς κρούω τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, γιά νά σᾶς ἐνημερώσω γιά τήν τραγικὴ κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται τό Πατριαρχεῖο μας, ὥστε νά σπεύσουμε ὅλοι μας, ὅσοι ἐνδιαφερόμαστε γιά τήν τύχη τοῦ Πατριαρχείου, νά βοηθήσουμε ὥστε νά ἀποφύγουμε μιᾶ ἀνεπανόρθωτη καταστροφή. Ὁ Θεός εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά ἐπιφέρῃ τήν ἀλλαγὴ, ἀλλά ἐμεῖς πρέπει νά ἀποδείξουμε ὅτι τήν θέλουμε τήν ἀλλαγὴ, μέ τό νά συστρατευτοῦμε μαζί Του. Διότι ἐάν ἐμεῖς δέν ἐνδιαφερόμαστε, γιά ποιὸν νά κἀνῃ τήν ἀλλαγὴ ; Πρέπει νά δείξουμε ὅτι δέν εἴμαστε σάν τοὺς κακοὺς γεωργούς τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται μόνο «πῶς νά τό γλεντήσουν» κατὰ τό κοινῶς λεγόμενο, καί τοὺς ὁποίους, μᾶς διαβεβαιώνει, ὅτι θά τοὺς διώξῃ γιά νά φέρῃ ἄλλους, καλοὺς γεωργούς, οἱ ὁποῖοι θά εἶναι ἀντάξιοι τῆς ἐμπιστοσύνης Του.

Έκατοντάδες χιλιάδες προσκυνητές από την Ελλάδα, τις ΗΠΑ και όλο τον υπόλοιπο κόσμο έχουν επισκευθεί τα τελευταία 50 χρόνια τους Αγίους Τόπους και έχουν δει με τα μάτια τους και έχουν ακούσει ιστορίες για την κατάσταση στο Πατριαρχείο. Εάν λοιπόν κι' εσείς είστε ένας από αυτούς και είστε τής γνώμης ότι κάτι πρέπει να γίνει για να βελτιωθούν τα πράγματα εκεί τότε βοηθήστε με όποιο τρόπο μπορείτε για τον σκοπό αυτό. Εάν πάλι είστε από εκείνους οι οποίοι δεν πείθεστε με αυτά που ακούσατε κατά καιρούς για το Πατριαρχείο, και από αυτά που σας γράφω εγώ, τότε μάλλον είστε από αυτούς που λένε : «ου μέ πείσεις, κ' αν μέ πείσεις», όποτε «συγνώμη για την ένόχληση».

Τώρα, θά μου πείτε, και τί μπορούμε να κάνουμε έμεις για να βοηθήσουμε ;

Τό πιό σημαντικό είναι να μήν ξεχνάτε στις προσευχές σας να εύχεσθε για τό Πατριαρχείο μας.

Στήν νέα μου ιστοσελίδα www.archbishopnikiphoros.com έκθέτω πολλά στοιχεία σχετικά με την κατάσταση στο Πατριαρχείο και την προσπάθεια που κάνω για την βελτίωσή της. Εάν συμφωνείτε με αυτά που γράφω, σας παρακαλώ να διαδώσετε την διεύθυνση αυτή σε όσους μπορείτε περισσότερους με την έλπιδα ότι στο τέλος θά καταφέρουμε να πείσουμε τους υπεύθυνους στο Πατριαρχείο να φιλοτιμηθούν και να άρχίσουν να δουλεύουν σωστά για τό καλό του Πατριαρχείου και τής Έκκλησίας μας γενικότερα.

Πάντως, μήν σκεφθήτε να γράψετε στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και στα άλλα Πατριαρχεία και στις Έκκλησίες, διότι αυτοί έχουν πολλές σκοτούρες στο μυαλό τους, (Περιβάλλον, υπερθέρμανση του Πλανήτη, Μεσανατολικό πρόβλημα, ή ένωση των Έκκλησιών κλπ), και, είμαι σίγουρος, και άλλα πολλά προβλήματα, και πιό «σοβαρά» πράγματα, και θά χάσετε άδικα τον καιρό σας. Μιά έπιστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου (βλέπε : Έπιστολή του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς μία Προσκυνήτρια, και ή δική μου άπάντηση), θά σας δώσει να καταλάβετε πολλά για τό πώς σκέφτονται όλοι οι «άρχηγοί» των Έκκλησιών. Επίσης μήν χάνετε τον καιρό σας να γράψετε στις Έφημερίδες. Κάποιος δημοσιογράφος στον όποιο μίλησα σχετικά με τά προβλήματα του Πατριαρχείου μας, τό 1992, μου είπε : «Σεβασμιώτατε, τό θέμα του Πατριαρχείου δεν είναι τώρα έπικαιρο για να άσχοληθούμε με αυτό τό θέμα». (Δυστυχώς σχεδόν «όλοι» οι δημοσιογράφοι σκέπτονται με αυτόν τον τρόπο). Κι' εγώ του άπάντησα : «Ωραία λοιπόν, περιμένετε να τό χάσουμε τό Πατριαρχείο και τότε να άσχοληθήτε με τό θέμα αυτό».

Κάποιος θά πη, και πολύ σωστά : Μά δεν είναι σωστό να «βγάζουμε τά άπλυτά μας στην φόρα». Συμφωνώ άπολύτως. Οι άρχαίοι μας πρόγονοι έλεγαν «Τά του οίκου, μή εν δήμω». Αυτό όμως προϋποθέτει ότι υπάρχει ένας μηχανισμός, ένας τρόπος να συζητάμε τά προβλήματά μας μεταξύ μας και να τά λύνουμε. Δυστυχώς, στις δικτατορίες «τύπου Ίεροσολύμων» δεν υπάρχει τέτοιος μηχανισμός. Ο «Σουλτάνος» άποφασίζει και διατάζει μόνος του , ή τέλος πάντων κατόπιν συμβουλής των αύλικών του. Μέχρι τώρα πολλοί προσπάθησαν να διαμαρτυρηθούν για την κατάσταση, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, πολλά δημοσιεύματα είδαν τό φώς τής ήμέρας, αλλά δεν έγινε τίποτα. Εγώ άγωνίζομαι

ἤδη 28 χρόνια, (ἀπό τό 1988).

Ὅποτε τί γίνεται στήν περίπτωση αὐτή ; Τήν ἀπάντηση μᾶς τήν δίνει ἡ Καινή Διαθήκη :«Εἶπέ τῇ Ἐκκλησίᾳ». Καί ἐπειδή «Ἐσεῖς» εἶστε ἡ Ἐκκλησία, ἀπευθύνομαι σέ σᾶς γιά νά σᾶς ἐνημερώσω σχετικά μέ τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει τό Πατριαρχεῖο μας. Ἐπίσης, ἀπευθύνομαι σέ σᾶς ἐπειδή, ὅπως ἔγραψα καί σέ ἄλλο σημεῖο, τά Πανάγια Προσκυνήματα τῶν Ἁγίων Τόπων, δέν ἀνήκουν οὔτε στόν Πατριάρχη, οὔτε στήν Ἀγιοταφική Ἀδελφότητα. Ἀνήκουν σέ ὅλον τόν Ἑλληνορθόδοξο κόσμο καί, κατ' ἐπέκταση, σέ ὅλον τόν Χριστιανικό κόσμο, καί πρέπει ὅλοι νά φροντίσουμε ὥστε τά Πανάγια Προσκυνήματα νά εἶναι στήν καλύτερη δυνατή κατάσταση. Γράψτε λοιπόν καί μιλήστε μέ ὅποιον νομίζετε ἐσεῖς ὅτι ἐνδιαφέρεται γιά νά βοηθήσῃ νά περισώσουμε ὅτι εἶναι δυνατόν ἀπό τήν μεγάλη κληρονομιά μας στούς Ἁγίους Τόπους. Θά σᾶς παρακαλέσω δέ νά μέ ἐνημερώσετε κί ἐμένα γιά τίς τυχόν ἐνέργειές σας.

Συγνώμη πού σᾶς κούρασα ἀλλά αἰσθάνομαι ὅτι ἔπρεπε νά σᾶς τά πῶ γιά νά ξέρετε ἀκριβῶς πῶς ἔχουν τά πράγματα. Θά μπορούσα νά γράψω πολλά περισσότερα ἀλλά αὐτά πρός τό παρόν νομίζω ὅτι εἶναι ἀρκετά γιά νά σᾶς δώσουν μία ἰδέα γιά τήν κατάσταση.

Ἀθήνα, Ὀκτώβριος 2015

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀσκάλωνος Νικηφόρος